

הרגשתי שהשמים נפלו עליי

למהר כדי שלא נאחר את האקשן, כמו שהיה בששת הימים. לפנות בוקר הגענו לסיני, ובחמש הרקות הראשונות שלנו במלחמה כבר נקלענו למארב קטלני, שבו נכנסתי פנימה שלוש פעמים תחת אש כדי לחלץ נפגעים. היו לנו פצועים רבים, ובין ההרוגים היו גם שני המ"מים האחרים. "במשך 14 ימי לחימה קשים ביותר היינו, בין היתר, הגרוד המוביל בהתקפת הנגד ב-8 באוקטובר, השתתפנו בקרבות הבלימה בציר מאדים ובחילוץ הצנחנים מהחוזה הסינית. כמעט ולא ישנו. איבדנו חיילים רבים ועשרות טנקים. המג"ד, אסף יגורי, נפל בשבי ומחליפו נהרג.

"בליל ה-17 לאוקטובר חצינו בטור את התעלה לצדה המצרי, ותחת הפגזה ארטילרית נוראה, הכוח שלנו התפצל. לבסוף, נשארתי מאחור עם ארבעה

בנימין כרמל קיבל את עיטור המופת על שנלחם מתוך נגמ"ש בגדוד מצרי שלם, על אף שנפצע קשה

בעבור בנימין כרמל, שנפצע קשה בקרבות בסיני, בנתה מלחמת יום הכיפורים מערכת יחסים נפלאה ויוצאת דופן בין חיילי הפלוגה שלו שנשארו בחיים, לבין המשפחות השכולות, האלמנות והיתומים של חבריהם שנהרגו. במשך 30 שנה הם שומרים על קשר חזק ומיוחד של דאגה וערבות הדדית זה לזה, שצמח כתוצאה מטראומת המלחמה. "זו אחוות לוחמים שנשארת לאורך שנים", מספר כרמל, "וזו זכות להיות במסגרת של אנשים נהדרים כאלו".

■ איך הכל התחיל

"התגייסתי ב-63' לפלוגת בני משקים של הנח"ל, ובתום מסלול מהיר לקצונה הגעתי כמ"מ לחטיבת גולני. באחד מאימוני הקיץ נפצעתי ברגליים מהתפוצצות רימון, ובעקבות הפציעה עברתי הפכתי לקצין במחלקת הנ"ט של הגרוד. במלחמת ששת הימים, בהיותי איש מילואים, לחמתי ברצועת עזה וברפיח, ולאחר מכן החלטתי לעשות הסבה לשריון – שבסיומה שובצתי כמפקד מחלקת הנגמ"שים (חרמ"ש) בגרוד המילואים 113.

"מיד אחרי שהגיעה ההודעה על פרוץ המלחמה נסעתי לימ"ח בבית דרס. התחושה היתה שצריך

קיבל את: עיטור המופת מות: מלחמת יום הכיפורים תפקיד בעת האירוע: מפקד מחלקת חרמ"ש בגדוד 113, שלחמה באזור התעלה עיסוק כיום: בעל חברת "יובל תוצרת חקלאית" ומנהל חברה לייזום והקמת פרויקטים בחו"ל

בנימין כרמל. "לא הייתי מחוסן מפחד, להיפך"

צילום: דן קינן

נגמ"שים, וביחד נטרלנו את האויב בערל, בסיס הטילים המצרי הראשון מעבר לתעלת המים המתוקים. פתאום קיבלתי פקודה לחזור לאחור, למחנות אבו-סולטן, משום שהמצרים מנסים לחסום את ציר הפריצה הישראלי. "כבר עברנו את המחנות האלו בדרכנו לבסיס הטילים – ומשום שלא נפתחה עלינו כל אש חשבנו שהם נטושים. פתאום דווח לנו כי מסתתרת שם פלוגה מצרית שיורה טילי סאגר על כוחותינו, ושעלינו לחזור כדי לטהר את המקום. מחנות אבו-סולטן מוקמו בסמוך לתחנת רכבת מקומית, וכמעט ללא התנגדות טיהרנו את הבונקרים והתעלות שנחפרו בצד המזרחי של פסי הרכבת".

■ כך ניצלתי

"לפתע התחילו לירות עלינו טילים מהצר המערבי, מעין מתחם מגודר וחפור. נאמר לי שיש במרכזו חוליה אחת, בתוך עמדת בטון מבוזרת כפילבוקס, אשר מתוכה נורים הטילים. הפקודה שלי

כרמל (במרכז) כסרן. "השוק היה אדיר, ומועקת הנפש – עצומה"

לירות בעוזי שלי ראשון. הוא נפל וגמרתי עליו את המחסנית, כדי שאהיה בטוח שלא יתקוף אותי שוב. לא הייתי עומד בזה פיזית. שכבתי על הקרקע, מאחורי התלולית, בתקווה שיהיה לי מחסה מכדורים. הייתי כולי מלא ברם, בקושי מתפקד, מלא סימני חריכה מהאש.

"שכבתי בתוך המוצב הזה במשך כשעה וחצי, כשאני מוקף במצרים ובאש נוראית מכל הכיוונים. למעשה את חב את חיי לחייל מהפלוגה שלי – מקס גלר – שהמישה חודשים בלבד קודם לכן, במהלך אימון מילואים בבקעה, לימרתי אותו איך יורים במקלע נישא. במשך השעה וחצי בה שכבתי פצוע במרכז המתחם המצרי, הוא ריסס את השטח במקלע אף-אן ומנע מהחיילים האחרים להתקרב אליי. הוא פשוט ירה בלי הפסקה על הקרקע, קפץ שמאלה וימינה והגן עליי עם המקלע שלו. חברים מהפלוגה שלי זרקו לו כל הזמן מחסניות, וממרחק של עשרות מטרים בלבד הוא חיפה עליי בקרב אש עם המצרים והציל אותי ממוות בטוח.

"באותו הזמן כבר התייבשתי לחלוטין, איברתי דם רב ולא הצלחתי לדבר ולנוע. אף אחד אחר לא היה "את הניתוח הראשון עברתי בשדה, בחושך ובלי

חומרי הרדמה או מורפיום לשיכוך כאבי התופת. הרגשתי שהשמים נפלו עליי, אבל בכך הציל הרופא הזה את היר שלי. 24 שעות לאחר שנפצעתי הגעתי לבית החולים בבאר שבע, ורק כששכבתי בחדר הפצועים-קשה, עיכלתי לעומק שאני הקצין היחיד מהפלוגה שנשאר בחיים. מתוך 50 החיילים שהיו בפלוגה – רק 11 יצאו ללא פגע. אלו היו אנשים שביליתי בחברתם הרבה שנים, חבורה מגובשת של חברים טובים שכבר אינה בחיים. השוק היה אדיר, ומועקת הנפש – עצומה.

"אחרי עשרה ימים שוחררתי לבית הבראה, וכשביקרו אותי כמה חיילים שלי, מהבוגדים שנשארו בחיים, וסיפרו לי על המצב העגום בפלוגה – החלטתי לברוח משם ולחזור ליחידה. מי שנפצע במלחמה וחזר מיד לאחר מכן לסיני, אל החברים שלו ואל השטח – נשאר שפוי. מוניתי מיד למ"פ, ושם הקמנו מחדש את הפלוגה מאפס. אחרי כמה שנים בתור מ"פ במילואים מוניתי למג"ד מחליף בחטיבה בצפון, ובשנת 92' השתחררתי מהשירות בדרגת רס"ן".

■ כך השתנית

"במשך הרבה שנים הרחקתי את זיכרונות המלחמה ההיא, והיתה לי טראומה מסוימת. לא הייתי מחוסן מפחד, להיפך – פחדתי פחד מוות, ואני לא מאמין לאף אחד שיספר שלא חשש בקרבות. למרות זאת, מצאתי את הדרך להתגבר על הפחד ולהמשיך לתפקד, כי ידעתי שיש מי שמסתכל עליי, ואני חייב להיות קר רוח בשביל החיילים שלי. את ילדיי חונכתי לאמונה שמלחמה היא דבר רע, ושיש להגיע להסדר".

■ העיטור ואני

"לחברים בוועדת העיטורים אמרתי: 'רבותיי, תורה רבה לכם, אבל אני מוותר על העיטור. העיטור הכי גדול שיכולתי לקבל היה שנשארתי בחיים, ועיטורים צריך לתת לאלו שכבר אינם'. לא רציתי ולא חשבתי שמגיע לי איזשהו ציון לשבח על כך שבסך הכל שמרתי על חיי. "בעיניי, קיבלתי עיטור על טיפשות. פשוט כך. קיבלתי פקודה טיפשית, שסותרת את כל תורת הלחימה של השריון, והגבורה שהוצמדה לי היתה רק על שביצעתי אותה בכל זאת".

■ פגישה מחודשת

"מקס גלר, החייל שהציל אותי וקיבל על כך את עיטור המופת, ירד מהארץ מיד לאחר המלחמה והקשר עמו נותק לגמרי. לפני מספר חודשים, כשמלאו לי 60, משפחתי ערכה לי מסיבת הפתעה, וחברי לפלוגה, יהודה ביק, יצר קשר עם מקס. אחרי שלוש שנה בהן סירב לבקר בישראל – הוא החליט להגיע מחו"ל במיוחד בשביל יום הולדתי והפתיע אותי בביתי. הפגישה עם מקס היתה אירוע אמוציונלי בשבילי וחוויה מרגשת מאוד – אחרי הכל, האיש הזה הציל את חיי ואני מעריך אותו מאוד".